

føle sig baade berettiget og forpligtet til at handle saaledes, indtil de nødvendige Lovforanstaltninger var gennemført, men jeg udtalte samtidig, at jeg var enig med Professor Bentzon om det uheldige i paa dette Punkt at nøjes med den administrative Indgriben, idet jeg tilføjede: dette har jeg virkelig heller aldrig tænkt mig. Under den følgende Diskussion henstillede det ærede Medlem Hr. Pürschel at prøve at benytte Myndighedslovens § 2, hvor der staar, at den, som er „uskikket til at varetage sine Anliggender“ paa Grund af „Sinds sygdom, Aandssvaghed eller anden sjælelig Forstyrrelse“, kan umyndiggøres, idet det ærede Medlem tilføjede sin og sit Partis Villighed til at medvirke til en eventuelt nødvendig Ændring i Myndighedsloven, saafremt den nugældende Formulering af § 2 efter en nærmere Undersøgelse ikke fandtes at kunne benyttes i Tilfælde som det anførte. Det ærede Medlem Hr. Rode sluttede sig ganske hertil og anmodede mig om snarest muligt at sørge for, at den Art Afgørelser kom ind under Domstolenes Omraade. I mit Svar til disse ærede Medlemmer lovede jeg at følge disse Henstillinger, saa meget mere som det kun kunde føles ubehageligt for Administrationen at skulle udøve en saadan Praksis, og det er dette Løfte, jeg i Dag mener at kunne indfri ved Fremsættelsen af nærværende Lovforslag.

Ved de Overvejelser, vi foretog i Ministeriet, i øvrigt sammen med Hr. Professor Bentzon, hvis Erklæring jo spillede en saa stor Rolle under den omtalte Diskussion, var vi enige om, at Domstolene neppe efter den nugældende Myndighedslovs § 2 vilde føle sig berettigede til at umyndiggøre Sædelighedsforbrydere som den omhandlede. Thi ligesom det paa den ene Side er tvivlsomt, om man i almindelig Forstand kan sige om en Mand som den omhandlede, at han er ude af Stand til at „varetage sine Anliggender“, idet hans almindelige Intelligens neppe kan anses for overhovedet at være svækket, saaledes er det paa den anden Side efter den gældende Myndighedslovs § 46 givet, at denne Lov ikke kender personlig Umyndiggørelse *alene*, altsaa uden Forbindelse med Umyndiggørelse i formueretlig Henseende. Det er derfor dette, altsaa Umyndiggørelse *alene* i personlig Henseende, som tilsigtes muliggjort gennem Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag.

Lovforslaget stiller for en saadan Umyndiggørelse tre Betingelser, i øvrigt de samme tre Betingelser, som jeg ogsaa har anset for

nødvendige for at kunne gribe ind ad administrativ Vej. Den første Betingelse er den, at den almindelige Retssikkerhed er udsat for Fare; det er altsaa ikke nok, at en bestemt eller enkelte bestemte Personer trues, hvis Angriberen da ikke er sindssyg eller aandsvag. Den anden Betingelse er, at Faren hidrører fra en Person, der er psykisk abnorm, som der staar i Forslaget: „paa Grund af mangelfuld Udvikling, varigere Svækkelse eller Forstyrrelse af Sjælevnerne“; det er for øvrigt de samme Udtryk, som anvendes i det Straffelovsudkast, der snart vil komme til at foreligge. Men endelig opstilles der som tredje Betingelse, at denne farlige psykiske Abnormitet, bortset altsaa fra sindssyge og egentlig aandsvage, kun kan medføre personlig Umyndiggørelse, naar den almindelige Retssikkerhed er udsat for Fare fra vedkommende Person enten gennem Brandstiftelse eller ved, at han truer andres Kønshed eller legemlige Velfærd. Man vil altsaa ad denne Vej kun kunne umyndiggøre de farlige Sædelighedsforbrydere og Voldsmænd samt Brandstiftere — de sidste vil for øvrigt ofte begaa deres Ugerninger paa Grund af seksuel Abnormitet. Gennem disse tre Betingelser har man formentlig opnaaet enhver Garanti imod, at de nye Regler om at umyndiggøre eller internere — jeg bortser her fra rent midlertidig Indgriben i Nødtilfælde — vil ramme andre end saadanne, som der altid vil være almindelig Enighed om Nødvendigheden af at uskadeliggøre, saa vidt det er nødvendigt, det vil sige, saa vidt Hensynet til den almindelige Retssikkerhed i Samfundet kræver det.

Ifølge Retsplejeloven bliver det, hvis dette Lovforslag vedtages, Domstolene, der skal træffe Afgørelse om, hvorvidt en saadan Person kan umyndiggøres. De nærmere Regler om Fremgangsmaaden har vi allerede i Retsplejelovens §§ 458—463 og § 465. Naar Umyndiggørelsesdekretet er afgivet, og der er beskikket en Væрге, tilkommer det altsaa denne at bestemme, hvor den umyndiggjorte eventuelt skal anbringes, men hvis denne Anbringelse ikke findes betryggende, vil Pupilautoriteterne i Henhold til Myndighedslovens § 51 kunne give Værgen Paalæg angaaende Anbringelsen, og saadanne Paalæg er han pligtig at efterkomme, saaledes at det i sidste Instans kan blive Justitsministeriet, der som øverste Pupilautoritet træffer Bestemmelse om Anbringelsen. Mener den umyndiggjorte eller andre, at der ikke længere er Grund til Umyndiggørelsens Opretholdelse, kan de ogsaa ifølge den